

Lagsavis for
U.L. Daggry
Nr. 2 - 1989

HEJMHUG

Redaktøren har ordet

Vel møtt igjen for et nytt arbeidsår for UL Daggry.

Først og fremst vil vi i redaksjonen beklage at at det ikke er kommet ut noe nytt Heimhug siden i vinter.

De forskjellige red. medl. har hatt mye å gjort på annet hold , og det tar tid å lage avis. Vi var vel ikke klar over hva vi ga oss ut på da vi ga Heimhug den nye formen.

Siden sist har vi fått givenes en liten datamaskin som med tid ig stunder vil lette arbeidet med avisas. Tusen takk til Willy Bruvold for det ! (Og vi kommer oss når det gjeldet bruken)

Men , her må vi få komme med et hjertesukk. Det største problemet er fort satt kopieringen. Hvis noen har anledning til å hjelpe oss med dette, vil ting vært mye lettere. Det er uholdbart å vandre som en fredløs fra kontor til kontor. Noen kopimaskiner er bra , andre ikke, og resultatet blir deretter.

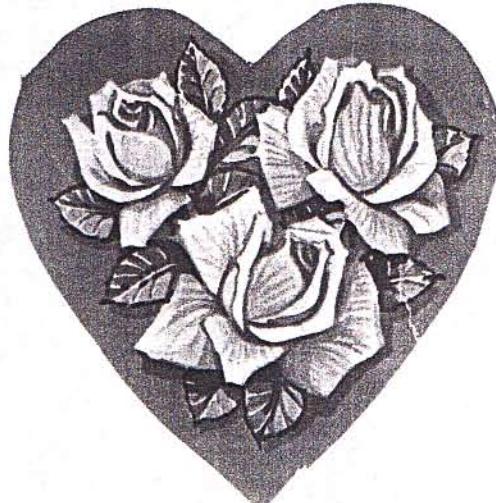
La oss ihvertfall håpe at det blir gjort en masse i laget dette året. Sommeren er jo en "dautid " for ungdomslagsarbeid, , men forhåpentligvis har både vi og andre fått lagret opp krefter til ny innsats.

På tross av været !

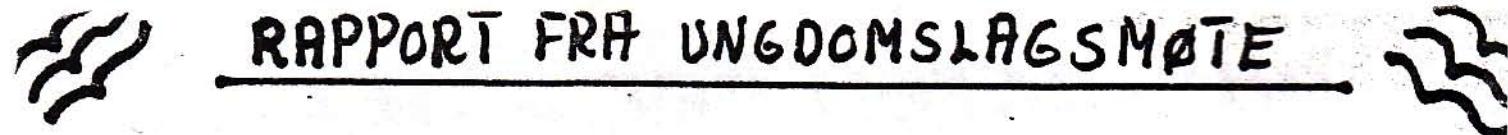
Inger A. Sletten.

«Det finnst tre maurtypar:

- Dei som får ting til å skje
- Dei som ser på at ting skjer
- Dei som lurte på kva som hende.»

RAPPORT FRA UNGDOMSLAGSMØTE

UNGDOMSLAGSMØTE 20. 04. 89 PA STEINRØYS ; 11 FRAMMOTTE .
FOR SEKRETÄREN / Britt Nancy W.

Sak 1
Sak 2

Protokollen godkjent (lest opp fra 3 styremøter)
Diverse skriv :

- Formannen leste opp referat fra styremøtet i H.U.L .
- Formannen leste opp referat fra årsmøtet i H.U.L .
- Sommerkurs i mosjøen; Lisbeth Klaussen foreslo å sende oversikten til Barnelaget, da kursene for det meste dreide seg om barnearbeid . Likeså burde Mette R.V. få se på disse.
- Fra Rana Kommune: innvilget kr. 10.000,- i vedlikeholdsmidler for 1989 . (Det ble seekt om ca. 14.000,- .)
- Tilbud / forespørrelse fra "Tekst & Musikk", Jevnaker, om oppfering av teaterstykke (kr 5000,-) + evt. festmusikk (2000,-) .
- Reklame om "lyskasterkasser", oversendes Teatergruppe .
- Lisbeth pratet litt om N.U.'s "Nærmiljøkampen", og hun foreslo en temakveld / - uke der en b.l.a. fikk orientering om evt. anlegg for spesialavfall . Styret skulle arbeide videre med saken . N.U. - Kontrakten ble sendt rundt .

Sak 3

Styret foreslo å øke kontingensten fra år 1990 til 100,- kr .

Dette på grunnlag av økte priser fra H.U.L / N.U - utsettes til neste årsmøte .

Sak 4

Sno-scooter - idrettsgruppa . Scooter med slede er kjøpt inn til kr. 15.000,- . Man ble enige om å markedsføre kronerullinga bedre / få bedre resultat, før den endelige pengetransaksjonen fra ungdomslaget ble foretatt .

Sak 5

Lotteri -1989 . Det ble diskutert "den beste" måten å gjennomføre lotteriet på. Roar Ottesen foreslo at de to siste års lotterisjefer diskuterte erfaringer for så å kontakte styret .

Før sak 6 ble det servert kaffe og kaker.

Sak 6

Eventuelt: Sommerkurs - se sak 2. /N.U. årsmøte på Tynset . Ingen meldte seg foreløpig som utsending . Huskommiteen fikk disp. til å kjøpe 20-30 røde stabelstoler

Mindre diskusjon om flytting -bygging av nytt kiekken.
Roar Ottesen foreslo at snekkerne "være"
Gair/Jørstein/Klin i samarbeid med busskomm. utarbeidet
et forslag som Gullesen mente at det kunne være
praktisk å få tips fra profesjonelle f.eks. Tre Stil.

Lisbeth minnet om å ta henvn til soknedistriktan.

Behov for vaktmester er påkrevet. Etter det må lære en
arbeidsinnsats, os tariffer må vedtas. Heimhus evt.
Rana Blad har benyttas for å lysc ut dette.

Forummen purjet på undergruppene sine,
korstyringene.

Det ble vedtatt at folk som i lagets tjeneste benyttet
egen telefon skulle få dekket dette med reelle
utgifter; for tiden kr. 1,- pr. tallerskrift.

Værscåra: dirlig stemning for det
p.g.a. tidligere erfaringer likeså at det blir for
sen.

Lisbeth foreslo at de 5 som var på kurs og møte i
Mosjøen i mars Roar Ottesen skulle prove å utarbeide
en analyse av lagets aktiviteter fram til i dag og inn
i framtida. Det ble enighet om å ta til med dette
nærmere høsten.

Lisbeth etterlyste en egen fanø til U.L. Dogdry
Til dette opp ned red. i Heimhus.

Barnelaget ved Ann E. Gullesen spurte om tillatelse
til oppsetting av lekestativ.

Møtetatt.

De skulle undersøke med grunneieren først.

Invitasjon fra U.L. Freidig til kosekveld i slutten av
mai. Mette er kontaktperson.

Tilbilstt blir det valgt kaffekokere til neste
møte: Hildegunn H. Johansen og Britt Nancy Westgaard.

Nå er det på tide å starte treningen føran skisesongen!
VINNERNE AV FOTOHUSETS VANDREPOKAL - 89.

Glatåm! Knut Gullesen dørene: Inner-Solovie Altersklær

Til de av våre leser som har stemmerett, vil vi komme med følgende

politiske manifest : Om du stemmer rødt, grønt eller blått,

så bruk den stemme du har fått - ellers er du en FJOTT!

REPLIKK TIL
HØSTENS VALG:

RAPPORT FRA ÅRSMØTE I H.U.L.

OG RAPPORT FRA ORGANISASJONSKURSET

Så kom den årlige invitasjon til årsmøte i Hålogaland Ungdomslag. Som regel er det problemer med å få folk til å reise, men i år skulle det bli avholdt et organisasjonskurs samtidig. Dette gjorde det hele mere attraktivt, og 1. helga i april reiste hele 5 utsendinger fra U.L. Daggry avgårde til Mosjøen. Nå skulle vi lære å organisere sakene. Britt Nancy Westgaard var sjåfør, og påsittere var Lisbeth Klaussen, Mette R. Vassvik, Kickan Zetterlund Nilsen og Hildegunn Høvik Johansen.

Formannen i laget, Rune Jensen, skulle også til Mosjøen i egenskap av styremedlem i HUL. Nå dukket han ikke opp, muligens syns han det ble for stor kvinnedominans?

Det var ihvertfall 5 glade damer som la ived over Korgfjellet fredag ettermiddag. Turen gikk fint i nydelig vintervær, og snart var vi vel installert i Mosjøen med våre pakkenellikker.

Vi dro straks avgårde opp til Vefsn Folkehøgskole, der skulle vi tilbringe helga sammen med andre fra ungdomslag på Helgeland. Leder i HUL, Vigdis SELjelid Angelsen, ønsket de 20 deltakerne velkommen, og kurset var igang.

Første økt var generell informasjon om innholdet i kurset, vi skulle innom både målsetting og levevilkår for ungdomslagsbevegelsen.

Første kvelden ble vi kjent med andre lagsfolk, det var riktig trivelig å få utveksle erfaringer og synspunkter med andre.

Slike treff hvor tillitsfolk fra lagene møtes, er uten tvil nyttig for alle. Kanskje får man høre om hvordan andre har løst felles problemer, eller kanskje finner man i fellesskap, fram til en løsning.

Nå ble det ikke løst så mange problemer første kvelden, vi fikk derimot stilt vår matlyst med deilig kvelsmat fra Toppens kjøkken. Ettersom kurset skred fram, skulle det vise seg at der var mere deilig mat på lager, jeg tror det var noen kilo mere som returnerte over fjellet i Britt Nancys bil!

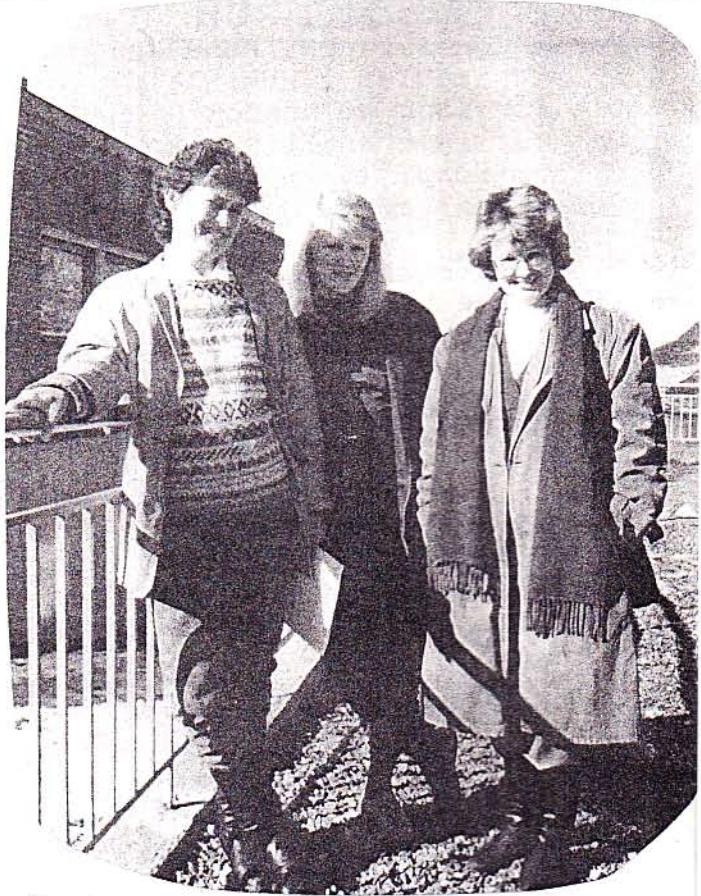
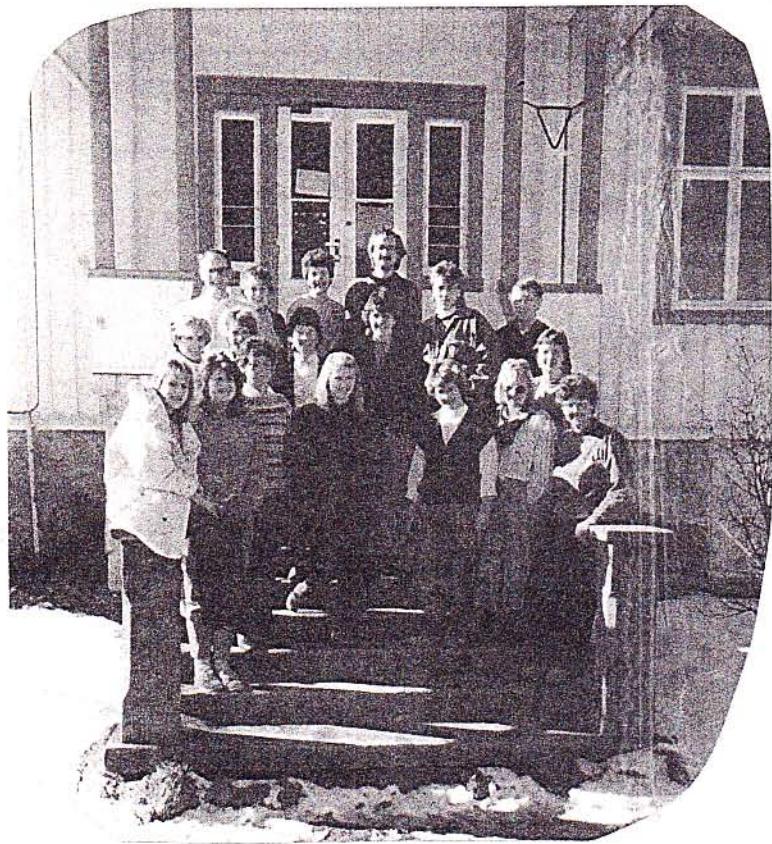
Her etes det igjen. lisbeth er allerede klar for røyken!

Nå fikk vi heldigvis danset av oss litt om kveldene, for flickorna från Alteren gikk ikke først og la seg. Var man på tur, så var man på tur. Hele døgnet. Lørdagskvelden inviterte Toppen UL til årsmøtefest, der var både underholdning og musikk av folkehøgskolens eget band. Forøvrig var de fantastiske musikere. Det er ingen tvil om at et år ved folkehøgskolen på Toppen er verd å ta med seg, for et miljø og for noen utviklingsmuligheter.!

Vi fikk forøvrig se at Toppen Folkehøgskole har vært heim for mange Alternværingar. Kurset ble holdt i gammelbygget, og på veggene der var det bilder av tidligere elevkull.

Og kjente fjes så vi på mange av årgangene, både fra gammel og ny tid!

Gammelbygget var forøvrig under restaurering, heldigvis hadde de fått endel midler til dette formålet.

KURSDELTAKERENE FORAN
GAMMELBYGGET.

Hildegunn, Britt Nancy og Mette døra
det nyeste bygget. Det inneholdt
bl.a. stor scene, gymsal, svømmehall
musikkrom og lydstudio.

Vefsn folkehøgskole eies forøvrig av Hul, det er det vel mange som ikke er klar over. Rektor Magne Pettersen viste oss rundt på skolen, og kunne også fortelle at søkningen til skolen var bra for kommende skoleår.

Det ser ut til at 80-åras løpeideal er på tur ut, nå er det frem for mykere verdier, og det nyter folkehøgskolene godt av.

Aldersgrensen på skolen var nå satt til 18 år.

Toppen hadde i år en polsk elev, hans skolegang er finansiert ved at ungdomslag i Nord-Norge har betalt skolepengene. U.L. Daggry har også ytt sitt bidrag, kr. 300,-

Det var en riktig trivelig gutt, han var meget takknemlig for å ha fått en slik mulighet til skolegang i Norge.

Forøvrig var han en habil danser, under festen på lørdag lærte han oss polsk reinlender. Der måtte du være usedvanlig lang i skrevet, så de som hadde trangskjørt på seg, hadde ikke en sjanse!

ÅRSMØTE

Aktiviteten i HUL er i høyeste grad preget av at lagenestøtter lite opp om fylkeslaget. Liten interesse for kurs som blir arrangert, og mange melder seg ut. De som holder kurs i egen regi, er lite flinke til å sende inn skjemaer til studielederen. Slik går de glipp av mange kroner i lagskassa. Kanskje man må ut med mere og bedre informasjon for å rette på dette.

Økonomien i laget er sånn at det holder ihop.

Når det gjelder lagets hytte i Vågstrand, hadde vi fra UL. Daggry endel bemerkninger å komme med. (etter fjerårets utflukt dit)

Alle var enige om at noe måtte gjøres med stedet.

Hyttenevla fikk i oppdrag å utarbeide en dugnadsplan for hytta, slik at hvert ungdomslag fikk sin oppgave med vedlikehold og oppussing.

Når det gjelder bunadsnemda, kan vi melde at den har fått til en avtale med Røros fabrikker. De skal levere fabrikkevd for til capen, slik at denne blir billigere i innkjøp.

Tilslutti ble valgene sjort enkelt og greit. Vigdis sa seg villig til å sitte som leder enda et år, og alle klappet for det.

AKSJON "NÆRMILJØ"

Her var vi kommet til den mest interessante delen av kurset. Her var hovedsaken å gå inn på vårt eget nærmiljø, finne ut om noe kunne gjøres.

Hva er så vårt nærmiljø her på Alteren ? Er det nabolaget der vi boe, eller omfatter det mere ?

Vi satte oss sammen for å analysere bygda fra ende til annen.

Vi fant ut at på Alteren er nærmiljøet både de nærmeste naboer og resten av bygda. Skola er en viktig del av miljøet, hvor viktig, så vi kanskj da vi holdt på å miste den. Her må det kjempes videre.

Nærbutikken, han Jensen er en viktig ting. Alle de lag og foreninger som finnes. ungdomshuset, jo alt er en del av vårt nærmiljø.

Nærmiljøet er viktig, her kjenner vi oss trygge, det er her vi hører til Hva skjer med nærmiljøet vårt ? Det er truet. Hvis folketallet og barnetallet går ned, vil vi kanskje miste skolen. Når ungene går ut av 6. klasse ,reiser de til Båsmoen på ungdomsskolen. Her møter de et helt annet miljø, det som skjer på Alteren er kanskje ikke fint nok.

Hva gjør vi for å få ungene inn i nærmiljøet etter at de er gått ut av barnelaget ? Sitter vi bare og venter på at de skal komme med i ungdomslaget når de blir gamle nok ?

Ungdomslaget kan komme med ideer, utspill, ta initiativ på forskjellige områder. Men vi kan ikke ordne opp for alle.

Skal det bli resultat, trenger vi også deg !

Livskraftige nærmiljø er en felles oppgave som kaller på innsats av mange. Se deg rundt og tenk etter. Hva syns du betyr mest i nærmiljøet. Har du ideer om ting som kan gjøres ? TA KONTAKT !

Så var det organiseringen av ungdomslaget vårt. Blir det drevet for tungvint ? Er det nye måter å skaffe oss inntekter på ? Hva bør vi satse mest på ? Vi satt der med en hel masse spørsmål, og ingen svar. Men etterhvert fikk vi konkretisert endel områder som skal satses på utover høsten. Så får vi se om de er liv laga. Det ble samarbeidet med folk fra andre lag på Helgeland, en trøst er det jo at mange strir med de samme problemene. Aktiviteten i de forskjellige lag går i bølgedaler, når det føles som verst kan det bare gå en vei, nemlig oppover !

Mottoet for høstens arbeid er altså :NÅRT ER KJÆRT!"

Vel møtt til felles innsats !

Kursdeltakerne fra Alteren sammen med kursleder Jon Aarekol fra N:U:

UNGDOMSLAGSMØTE !!!

Sesongens første ungdomslagsmøte bli på Steinrøys søndag 17. september.
Det starter kl. 20. 00.

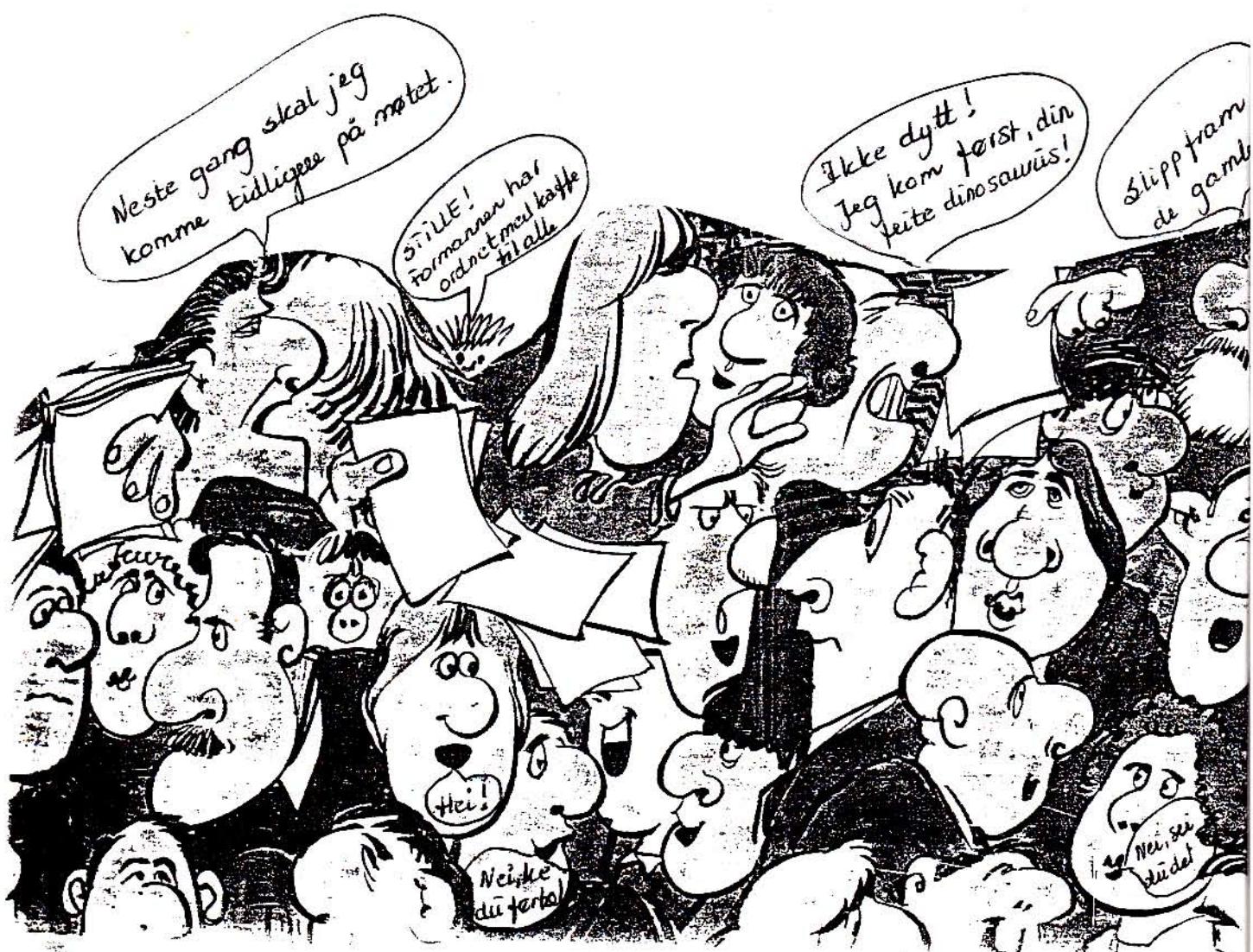
SAKSLISTE:

- Sak 1 : referat fra protokollen
- sak 2 : Diverse skriv-
- sak 3 : Utkast til flytting av kjøkken. Diskusjon.
- sak 4 : Undergruppene orienterer om høstens planer.
- sak 5 : Eventuelt.

Det vil bli servert kaffe og kaker med noko attåt.
Loddsalg og underholdning i pausen.

VELKOMMEN VELKOMMEN VELKOMMEN !

J.I. Daggy / styret.

Styret har hatt sitt første møte. Det er stiftet en plankomite som skal ta fra seg ungdomslaget før - nå - og i framtiden. De skal legge fram en oversikt over tingenes tilstand senere i høst.

Salget av medlemskort er som vanlig forsinket, men vi er igang.

Dett er kommet tilbud om en masse kurs igjennom HATS. Det vil bli nærmere orientering på førstkommande ungdomslagsmøte.

Vi kan bare nevne musikk-TEATER_ MUSIKK: Det skal foregå på Mo.

Det er også sminkekurs og revyskrivekurs.

Er noen interessert, ta kontakt med styret.

Vi skal ha et julelotteri. Lotterisjef Hildegunn Høvik Johansen er igang med forberedelsene, og håper at mange vil hjelpe til med å selge loddene.

Huskomiteen har bestilt 40 nye stoler til Steinrøys.

Det blir sannsynligvis høst soaree den 21. oktober. Kryss av på kalenderen, det blir fin musikk av Arnes.

Midt i september kommer NU- bussen til Rana. Det blir sannsynligvis et møte i Straumen hvor alle interesserte kan delta.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

UL. Daggry stilte med sjauermannskap under konserten med Bjørn Afzelius i Ranahallen. Vi hadde også salg av kaffe ,brus og kaker. Salget gikk strykende og konserten var bra.

Vi har fremdeles ingen vaktmester. Hvilken "gurct" må vi finne fram for å gjøre noen interessert i jobben. ?

6. Klassens sykkeltur - 1989.

Strekninger: Rystriksveien: Alteren - Bodø.

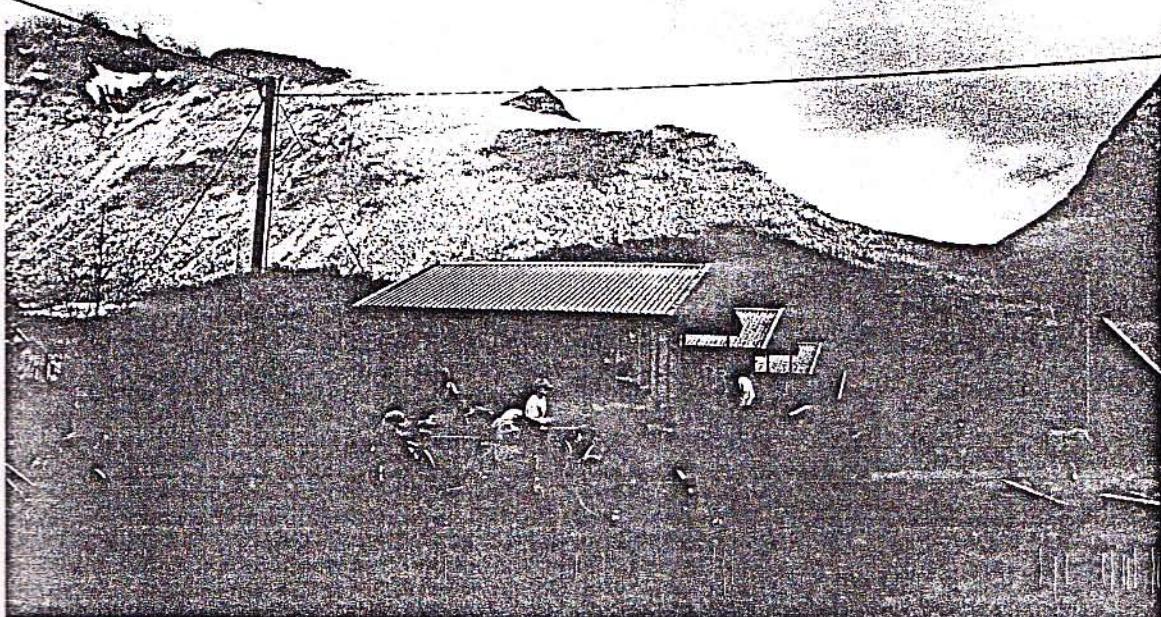
"Vi starter på mandag hvis ikke været er for dårlig."

Denne beskjeden gikk 12 6. klassinger heim med fredag 26. mai.

Mandagen kom, og regner sila ned. O.K., da starter vi på tirsdagen, da !

Og det gikk bra, været var så nogenlunde, og vi startet fra alteren skole kl. 9.00. Du verden det var nok strevsamt opp Bustneslia, men det var da ingenting mot Sjonfjellet ! Lange bakker som aldri tok slutt, og tok de slutt så var det jammen en ny bakke bakom svingen ! Det gikk seint, men vi kom oss da opp til slutt. Der ble det laget middag, før vi tok fatt på siste etappe mot Nesna. Nedover var det bare å trille avgårde, men Nesnastrandene var lang i motvind. Telt og soveposer ble kjørt til Nesna og alle var glade for det ! Det var i siste liten at alle kom fram før ferga skulle gå til stokkvågen, der ble det å laste på sykkelen og trække avgårde til Aldersundet camping. Nå gledde vi oss til å slappe av. Vel framme så vi en lapp i vinduet : "ÅPNER 1. JUNI !" Å nei, hva gjør vi nå ! Men alt gikk heldigvis bra til slutt. Kurt fikk tak i han som eide campingplassen, og han låste opp sanitærbygget og hovedbygningen til oss. Der fikk vi kjøpt kioskvarer (kvelden ble reddet !), og vi fikk slå opp teltene våre på en fin plenslette like ved.

Neste dag var det avgårde igjen. Været var ikke av det beste, men det ~~regnet~~ regnet ikke så mye. Det var tråkk i tråkk bortover veien, man ble jo litt lei etterhvert. På fergene fikk man jo hvilt beina, så det gikk nå bra. Så kom vi til Vassdalsvik, og den verste strekningen var unna - gjort. Ikke flere lange etapper på sykkel!

Kørvan gjorde det lettvisnt med andre overnatting, de slo seg ned i venterommet ved ferjeleiet. Vi jentene og Kurt måtte få opp teltene. Nå fikk kørvan det ikke så fredelig på rommet, de fikk nemlig besøk av en "innetrenger"!

Neste morgen var det opp kl. 6.00, for ferga til Ørnes gikk kl. 7.00. Alle var trøtte, untatt guttene. De hadde nemlig drevet "morgengymnastikk" på fergebommen, slik at de var friske og opplagte foran dagens dyst. Vel framme på Ørnes måtte vi vente 2 1/2 time på hurtigruta. Det var kjedelig, men ombord på båten var alt det kjedelig glemt. Turen til Bodø tok 3 1/2 time, og det ble endel havdønninger. Mye fin natur å se. Vel framme i Bodø, syklet vi til Bodøsjøen camping. Der skulle vi overnatte resten av turen. Det var ingen lur plass, den lå like ved Bodø flystasjon ! Flyene suste over hodene på oss hele døgnet. Men vi hadde det trivelig likevel, var i byen og fikk besøke En avisredaksjon. Der ble vi tatt bilde av, og de skrev om turen vår. Alle vi snakket med, syns at vi var spreke som hadde syklet så langt. (Og de det syns vi sjøl og!) Vi var også på besøk ved Nordlandsbryggeriet. Siste kvelden før vi reiste, var vi på kino og så en artig film. Alle var glade for at vi skulle ta toget heim, det hadde vært hardt å sykle samme veien tilbake !

Vi kom heim med toget om fredagskvelden, og hadde med oss tomme pengebøker, noen gaver til de heime, masse artige minner (+ gnagsår og sure føtter) Takk for turen til alle sammen !

Hilsen turdeltaker.

J VRK BIKK DISSE ID VI NV D. KLASSE:

1. rekke: Øyvind Snæfjellå, Stig Olaen, Richard Bjørnådal.

2. rekke: Elin Berli Jensen, Runa Ottesen, Tommy Magnussen, Berge Zetterlund Nilsen,
Marta Karlsen

3. rekke: Mette Vassvik, Trond Johann Almli, Maane Skjærøvik, Hege Relvåg.

Løvetannens bønn
av **Harald Sverdrup.**

Blås på meg, barn!
Fang mine stigende stjerner
og kikk på min gule sol
- som brenner i gressets grønne hummel
- med alle de undrende øyne.

La de små barn komme til meg
for de vet ikke hva ugress er.

Studieringen : "Ressurser på av-veie"

De fleste av oss kjenner vel til Nord-Rana Bondelag. Det som kanskje ikke så mange er klar over, er det at de driver med kursvirksomhet. På dette området er de så absolutt oppdatert, mijjøvern er jo i skuddet i disse valgtider. På Alteren ble det i januar-89 startet en studiering i "forurensing fra landbruket".

Studieringen gikk også under navnet : "Ressurser på avveie".

Det kan vel virke rart at forurensningen også blir kalt for en ressurs, men går vi noen år tilbake vet vi at mørkka ble kalt for :"bondens gull ! Slik det er i dag er den skyld i en stor del av forurensingen fra landbruket.

Men nå ser vi at bondeorganisasjonene tar problemet på alvor.

De viser vilje til å skolere sine medlemmer slik at de får bedre informasjon på dette felt. Vi i Heimhug fikk nyss i at Alteren-væringene også var med i dette landsomfattende tiltaket. En vinterkveld sist i februar stima en av redaktørene avgårde til Rauberget. Mange flotte kjøredoninger sto parkert utfor fjøsen til Karin og Jentoft. Vel innomhus var det bare å gå etter lyden, for der satt de benket i finstua og støyforurensningen var påtagelig.

De var ikke kommet igang med selve studeringen, først var det nemlig mat og kaffe. "Uten mat og drikke, duger helten ikke ". Etter all den gode maten som sto på bordet, var nok innsatsen på topp hos alle.

To av deltakerne ved kaffebordet, Oddmund Bustnes og Elin Bakken

Nå ville jo vi vite litt mer om hva som var hensiktet med denne studie-ringen, . Etter mye "om og men", fikk vi da medlemmenevakk fra kaffebordet og opp i sofakroken til et lite intervju.

Det første vi fikk vite, det var at Kristoffer Bakken var leder. Dermed fikk vi han til å komme med endel praktiske opplysninger:

Kurset ble altså organisert gjennom Nord-Rana Bondelag, de hadde nå hatt tilsammen 8 møter. Egentlig var de ferdige med kursmatriellet, men fordi de ville komme seg en gang til hvert kursmedlem for å ete, ble det endel lengre enn planlagt!

Og ingen var lei seg for det, vi hørte bare lovord om den sosiale siden av kurset. Som en sa " man har det jo så travelt for tiden at man må ha et påskudd for å treffes ". Før i tiden var det ved melkerampa man møtte nå er jo alle melkerampene borte, og dermed den daglige kontakten.

"Har dere nå hatt noen faglig utbytt av dette " spurte vi, uvitende som vanlig. "Hva er egentlig den verste forurensningskilden fra landbruket pr. idag ?"

Og svar fikk vi : " Det verste er fra kunstgjødsel og silopresssaft. Når noen starter opp med gårdsbruk , blir det opplagt fra myndighetene en driftsplan. Først i de senere år er man blitt oppmerksom på konsekvensene av at jorda blir drevet så hardt. Ofte blir det gjødslet for mye , og forurensningen vil avta dersom man gjødsler etter behov.

Det kan taes prøver av jorda som viser dette. Derfor er det viktig at bøndene blir skolerte også på dette området.

Forøvrig blir det ofte fokusert veldig på landbrukets forurensning. Dersom industrien også tok problemet på alvor, ville ihvertfall Ranfjorden vært renere. Men rensetiltak koster både for den ene og den andre.

Medfører det så store kostnader for bonden å være mere miljøvennlig ?

Ved utbedring av utette gjødselkjellere er det mulig å få dekt 60% av kostnadene med tilskudd fra staten. MEN ,for det er jo et men, tilskuddet er begrenset oppad til 25000 kr.

Når man så vet at utbedring på et middels bruk kommer på 100000.-kr. , er det klart at de færreste ser seg råd til dette.

Forskriftene brytes nok også av og til, her som ellers i samfunnet.

Et problem er den jo, all denne mørkka det,er vi jo alle enige om.

Hvem har ikke kjent eimen når mørkka skal sprees, både vår og høst.

Kan det nå gjøres noe med denne lukta ? Det er vel ikke mulig å få til parfymert mørker, uansett hvor mye man går på kurs ?

Det ble stilt rundt bordet, spørsmålet var vanskelig.

Lukta er nok ikke til å unngå, men det er en av de tingene man må ta med seg på landsbygda, ble det enighet om. Dog foreligger det forskrifter på dette området. I § 7 leser vi " Det skal tæs hensyn ved spredning av husdyrgjødsel som kan medføre luktulemper (fint ord) i tettbygd strøk. " Nå er jo ikke Alteren et så tettbygd strøk, men ved spredning av bløtgjødsel bør dette skje ved direkte nedmolding eller lav spredning Lukta minner om vår ;sier mange(Jaja, mange diktere har skrevet dikt om våren,men ikke en har nevnt møkerlukt)

Men dette kan jo rettes opp. Kanskje "Heimhug " kommer med et til neste vår? Nei det er vel ikke grøt å følge forskriftene til enhver tid.

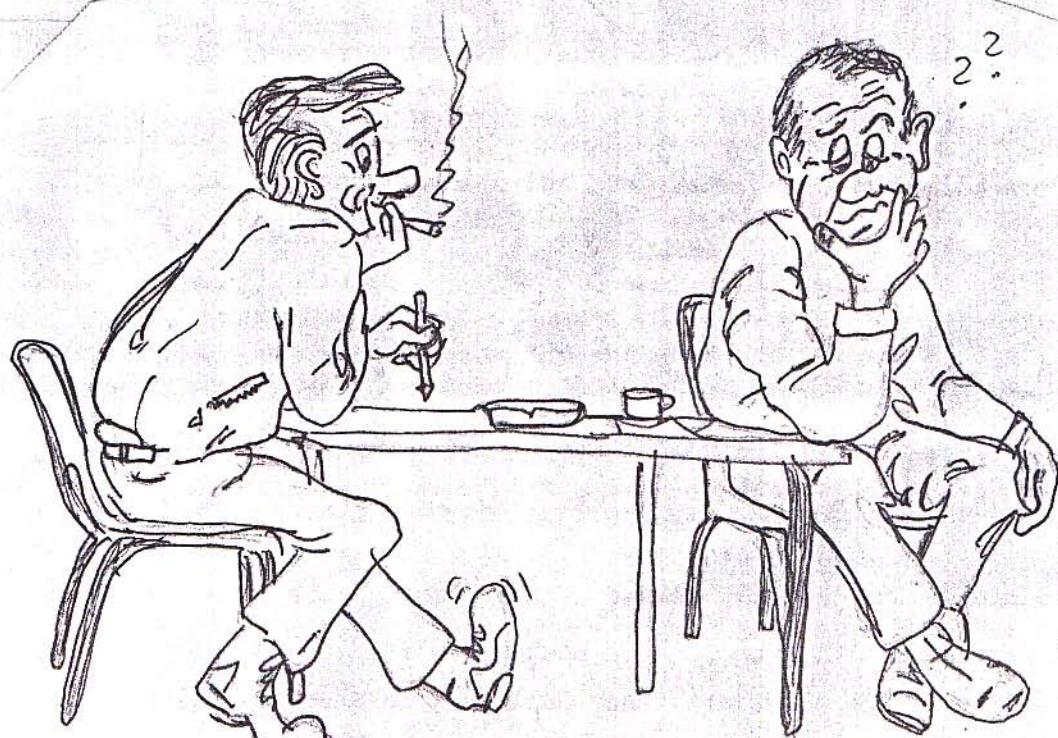
Man får ta hensyn til hverandre både folk og fe.

Det er vel mange som tror at silosaftha er skyld i at mørka blir blaut.

Denne kvelden fikk jeg vite at det er kraftforet som er årsaken. Man lærer stadig. Lukta skyldes gjæringa i gjødselkjelleren, det blir for tett.

Nå kommer jo myndighetene stadig med nye tiltak innen landbruket, er bøndene flinke nok til å følge opp ?

Det har vært slik fra gammelt av at nye måter å gjøre ting på, blir møtt med skepsis, også innen landbruket. Det er alltid innvendinger mot planer som myndighetene legger opp til. Ofte er det slik at skal en bonde få tilskudd til forskjellige ting, må han danse etter myndighetenes pipe. Dette kan falle mange tungt for brystet. Men de forskjellige bondelag har et ansvar her. Den senere tid ser vi at det blir flere kurs på mange ulike områder innen landbruket. Dette er uten tvil et bra tiltak.

Skal vi se... hvis ei kú eter
20 kilo kraftfor....

Hvor mye skiter da
en sau?

Får dere noen form for støtte for å holde slike kurs ?

Slike kurs er også en inntektskilde for bondelaget. Det får nemlig støtte fra Bygdefolkets Studieforbund.

Helt på tampen fikk vi vite at Nord-Rana Bondelag er en av Nord-Norges mest aktive foreninger . Det har i år ca. 200 medlemmer.

Det skulle forøvrig komme en prosjektleder fra Oslo oppover hit.

Han skulle skrive en avhandling om prosjektet " skole og landbruk "

Dette prosjektet er godt utprøvd her.

Dette var litt av de informasjoner jeg fikk denne kvelden. Deltakerne ville forøvrig gjerne sende en hilsen hjem, og det får de lov til.

Nå ble jo denne hilenen veldig gammel, men bedre sent enn aldri.

De satte også fram forslag om innlagt trimkveld midt i et sånt kurs.

Dette burde skje for å kompensere for kaloriinntaket under all etinga.

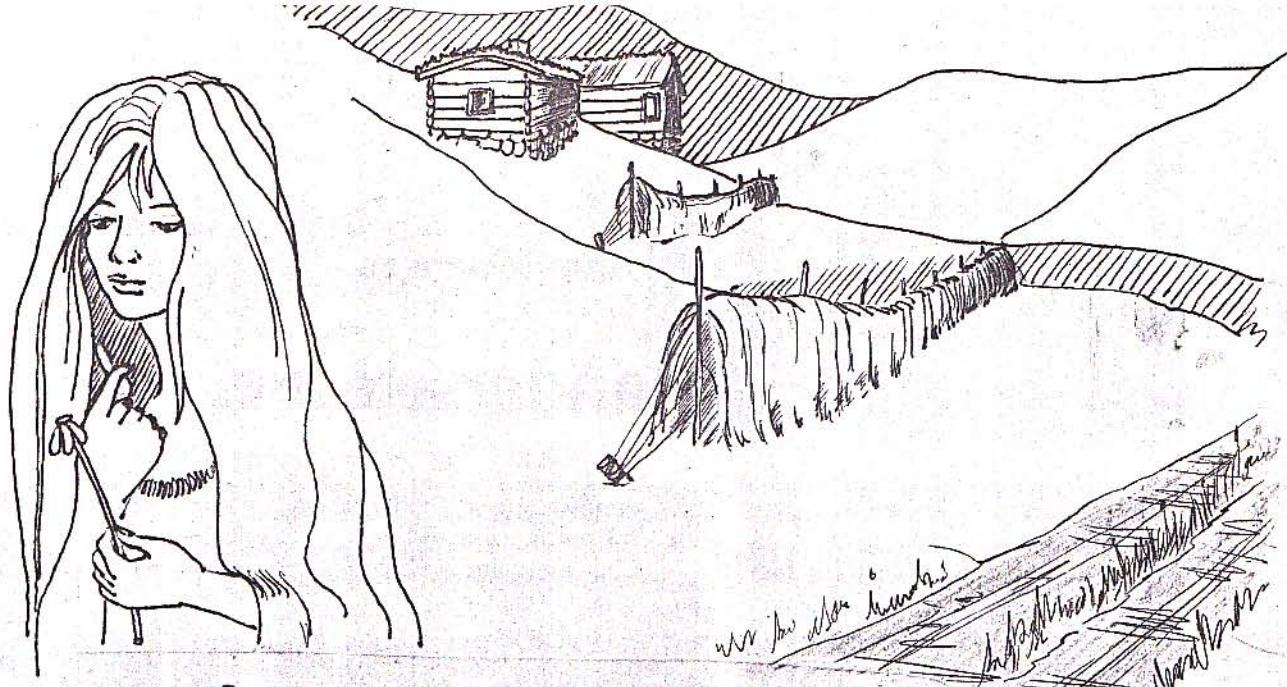
Så var det bare den offisielle fotograferingen igjen. Hvis noen leserer studerer bildene og lurer på hva Anne-Lise Altermark og Svein Snefjellå gjør under bordet, kan vi bare si at vi har ikke peiling !

(Forklaringen er vel den at fotografen ikke hadde vidvinkel på kameraet..)

Takk for praten, og lykke til videre !

Deltakerne var :Elin og Jostein Bakken, Målfrid og Oddmund Bustnes, Anne-Lise og Jon Altermark, Hans Gullesen, Karsten O. Lillealster Svein og Geir Snefjellå , Jentoft Johansen og Kristoffer Bakken.

Lykke av Inger Hagerup

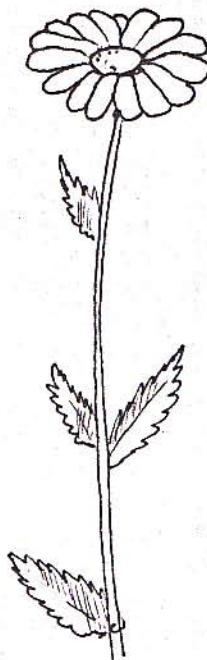
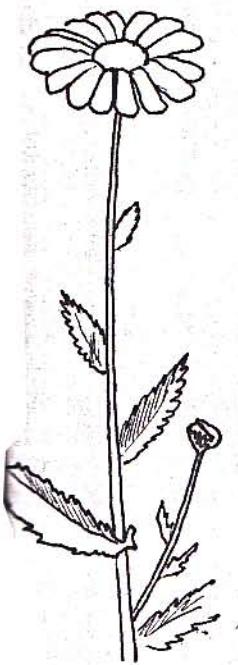
Hva lykke er?

- **Gi tynne, tynne sommerklør,
klø sine første myggstikk
med doven ettertenksomhet
og være ung og meget rik
på uopplevet kjærlighet.**

A få et florlett spindelverv
som kjærtregn over munn og kinn
og tenke litt på vår og vind.

Be prestekravene om nåd
og kanskje ja - og kanskje nei -
han elsker - elsker ikke meg.

Men ennå ikke tjenne deg.

Knut Melangen

Da han Sandersen blei spak

Han Sandersen i andreetasjen var barsk. Stor og svær og buldrandes. Han ruva! Født midt i Vassvikbakken som han var, regna han seg som ekte Narvikgutt. Noe som ikke dempa sjøtilliten.

Nu var ikke han Sandersen slik at han skraut og var innbilsk, slett ikke. Men han visste kem han var! Og det han mente, det sa han! For han hadde jo rett!

Ektefellen, ho jordmor fru Sandersen, barnefødt i Saltvik, var et grepav kvennfolk. Han sa det sjøl, han Sandersen. – Et prakteksemplar, sa han.

Når han Sandersen var så kry, kunne det sjølsagt ha mange årsaker. Det ekteskapelige liv omfatter mangt og mye, ukjent for andre enn de impliserte parter. Men om nærmiljø og omgangskrets ikke var innvidd i alle detaljer, trudde de seg innforstått med årsaken til han Sandersen sin hederlige omtale av livsledsageren.

De så at sjøl om jordmora var lita og spinkel, gjorde ho mye av seg. Ho fru Sandersen var snar i snuinga! Fikk ting unna. Tok mot andre sine unger om natta, og oppdrog fire av egen avling om dagen. Ho hadde orden og system på både avkommet og han Sandersen. Det var liksom ikke så mye buldring på han Sandersen når han hadde ho attmed seg.

– Den tøtta e ikkje lettskremt, sa man i Vassvikbakken. – Han e jo som et lam når ho e der!

Det hadde ikke alltid vært slik. Men det var det mest ho fru Sandersen sjøl som huska. Og ho snakka jo ikke om geomalen til nabolaget, koselig og rolig som ho bestandig var. Og grunnen til skiftet nevnte ho nu slett ikke.

Uansett oppfatning i Vassvikbakken, så var faktisk ho jordmor fru Sandersen lettskremt. På ett område. Og det var her det starta. Det som knekte buldringa hannes Sandersen. I det ekteskapelige samliv.

Ho fru Sandersen sin skrekke var alt smått og loddent og gult og svart som surra omkring sommerstid, med utstyr for brenning og stikk. Hørte ho sum-

ming, og observerte en tigerfarga dott i lufta, fikk jordmora panikk.

– Da blir ho mamma steintullat! sa han Gunvald, eldste avleggeren. – Bare ho ser ei mushumla!

Årsaken til reaksjonen lå nok gjemt i en uklar barndomsopplevelse, men det interesserte ikke ho fru Sandersen. Kulør og lyd ga bakgrunn for artsbestemmelse, og alt blei katalogisert som kvesme. Og kvesme var farlig! – Flakse en sånn omkring mæ, ja, så skjøtte æ ingenting, det må du være klar over! sa ho til han Sandersen.

Det var enda i kirkeparken en gang i forlovelsestida. Og da var han Sandersen arg! Her går de arm i arm i grønt gress en solfylt søndag formiddag. I all anständighet. Kommer så ei mushumle surranes forbi. Og forloveden sett i å margeskrike!: Fekta og slo omkring seg, og legg opp kirketrappa med hyl og rop! Rett inn i menigheten som var for utgående etter de 9 klokkeslag.

– Det var nu fanden ikkje jubelrop og hosianna du sprang dem i møte med, Gerda! Ka du trur de tenkte? Voldtek og mishandling var nu det minste! Æ e utskjemt!

Joda, her hadde han Sandersen fullt utbrudd! Nu var hendinga den første knuten på kjærighetens røde tråd, og han blei jo snart roa ned da ho fikk han opp på hybelen. Og der summa snart han Sandersen verre enn mushumla –.

Men skrekken for svartgult innsektfolk, den satt i ho fru Sandersen i alle år, uansett ka han Sandersen sa. For han var just ikke redd, verken mushumle eller kvesme.

– Pusj! sa han. – Bare knott. Det e ikkje nokka å bry sæ om! Han påstod at han aldri hadde blitt stukket eller brent.

– Gjør som du ikkje ser dem, sa han til kone og barn. Og spankulerte omkring mellom mushumle og kvesmebol, mens det surra og mói rundt han. Skuddfri.

– Det e irriteranes! sa han Gunvald.

Nu var ikke han Gunvald slik at han ønska ondt over noen, det var ikke det.

Men saken var at faren var tilhenger av barske oppdragelsesprinsipper. I middelskoletida hadde han hørt om Sparta-metoden hos han lektor Heggland.

– Enkelt og greitt! buldra han Sandersen. – Oppdra ongan til mannfolk! De må lære i livets skole!

Og han Gunvald huska da han var 5 år og sprang forbi faren etter ei mushumle. Fanga den i handa og brente seg og skreik. Mens han Sandersen flirte og sa der lærte du.

Da var det noe annet med jordmora. Rett nok stilte ho krav om orden og folkeskikk, – men man skal nu ikke være for hard med ongan! Og slett ikke la dem komme opp i nokka uten at du har snakka og forklart! Og en ting formante ho den unge slekt: Gjorde de seg nokka og fikk ondt, skulle de bare rope på ho mamma.

Og ongan ropte. Han Sandersen murra over ordninga, men her trefte han kvistved! Ho akta da sávisst å hjelpe når hennes eget kjøtt og blod var i nød, uansett ka han sa! Når ongan istemte mamma som klagerop, kom de til å få hjelp fra ho som mor var. Her måtte man bruke vett!

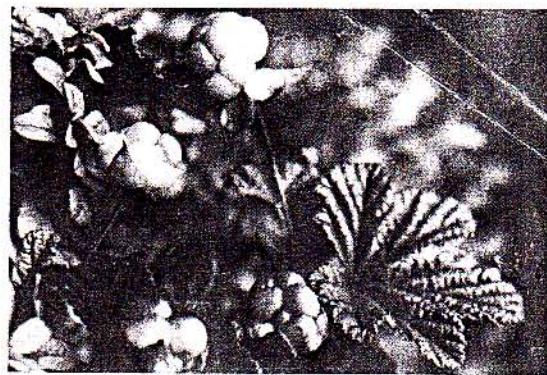
Siden han Sandersen jo bestandig hadde rett, var det klart han var uenig. Ongan blei bortskjemt!

Her bygde det seg opp. Noe måtte skje.

Det skjedde den sommeren han Gunvald fylte 11. Og dermed gammel nok for deltaking i familiens underhold, syntes han Sandersen. Han Gunvald blei tatt med på moltetur, sjøl om mormente daglang traving i myr kunne bli vel hardt. – Tull, sa han Sandersen. – Han må læres opp!

I opplæringsprogrammet inngikk også det teoretiske grunnlaget. Og han Gunvald blei instruert i regelverket for nordnorsk molteplukking. Blei pålagt taushetsplikt. – Molteplukking prate man ikkje om, formante faren. – Og kor vi går hen, må ikkje nevnes. Folk leite opp plassan vårres! Ut fra samme be-

Ei litt tragisk historie om den mangfoldige moltebæra

grunnelse skulle det være stille i bærskogen. Rop og skrik var på det strengeste forbudt. – De går etter lyden, sa han Sandersen.

Ekspedisjonen tok Bodøbussen til Virak, ikke langt fra fru Sandersen sine barndoms plukkemarker. På Skjomfærga blei de utsatt for mye folk, Og utsput. Det var moltetid.

– Nei, svarte han Sandersen til ho fru Storseth ned i salongen. – Bare en søndagstur. Han svigerfar sett jo alcine borti Saltvik. Nei, den der renninga etter myrhollan for en slik og ingenting e ikkje nokka for oss.

– Ja men, sa han Gunvald, men stoppa da mora putta en kamferdrops i han.

– Ja, æ e så enig, Sandersen, sa ho fru Storseth. – Folk e jo heilt på styr i molte-tida. Ho for sin del var nu bare syklades en tur i godværet. Gudstjenesten fikk være i dag. Og en utflukt i naturens skaperverk var nu forsåvidt en gudstjene-neste i seg sjøl.

Ho trødde fort da bussen tok ho igjen bortfor fergeplassen. På styret hang et melkespann —

Da de gikk av utom Virak-elva, blei han Gunvald umiddelbart sendt ut i småkogen. Og etter opplasting av sekks og bøtte jumpa foreldregenerasjonen etter. Ho fru Storseth var her snart!

Kommet over Birgitmyra, gjorde han Sandersen en venstrevri opp under Galt-hågen.

– Her e jo bare krøkebær og mose, sa han Gunvald.

– Ti still og gå! sa faren.

Og der, oppe i Skavhollan, sto bæra! Gul og glinsandes inne i småkjerr og langs legdene. Ja, der sto jo litt kart og. Han Sandersen røska med seg det meste, sjøl om ektefellen peikte på at madrass-modna bær ikke var førsteklasses vare. Tenkte ho ikke på at andre kunne finne den!

– Der kjem folk! sa han Gunvald.

Det var ikke folk, det var ho fru Storseth. Der nede kom ho lurandes over Birgitmyra, og bli borte under bakken.

– Nu e dokker stille! kvæste han Sandersen. – Kræk dokker ned! Ho finn oss ikkje her oppe!

Går du i moltekratt i Skavhollan, ser du lite til de andre i følget. Med innført taleforbud øker kontaktproblemet. Han Sandersen avtalte gjenforening med jordmora kl. 2 på Galthågmyra.

– Han Gunvald går i lag med mæ.

Matauen fortsatte i solsteiken. Det herska ro i skogen. Han Sandersen plukka og kosa seg. Den her molta skulle ho fru Storseth ha likt å grafsa til seg! En Guds gave å by på i misjonsforeninga!

Så kom han Gunvald plaskende i hopp over bekken.

– Vær stille, sa æ!

– Jamen pappa, der e kvesmebol i bjørka! Den flaug omkring øran på mæ!

– Tull og tøys! Den gjør dæ ingen ting! Der e jo gult av bær på tua! Se nu her!

Han tråla tua, full som den var av femkronersmolta – rett under kvesmebolet. Det yrte i lufta omkring han. Han var halvnaken med skjorta rundt livet. Men trur du han blei stukket! Her fikk han Gunvald se!

Måtte så han Sandersen gå for seg sjøl bakom ei anna buske. Tidheft, men naturen krevde sitt.

– Fortsett å plukke! sa han til han Gunvald.

– Men på skjorta di, Der sett –

– Hysj! Plukk sa æ!

Snart hadde han hespa opp igjen. Og gnog seg vidare. Her var litersvis å ta av! Og ho fru Storseth –

Plukkinga stoppa. Han sto. Bøyd, med tak rundt ei molte. Venta. Var det ikke noe som levde! I underbuksa!

Nu var ikke han Sandersen uvant med livstegn i det området, slett ikke. En mann i sin beste alder! Men aldri under bærplukking. Og det her rørte liksom på seg, og kunne ikke regnes som fast-stående redskap. Skal tru om – ! Tøv! Han slengte molta i bøtta. Tok et skritt fram – og stoppa. Der var det igjen! Det

kraup! Fremover. Mot det ytterste punkt. Skal tru om – ? Nei, forresten. Han retta seg.

Å herremen! Det beit nede i buksa! Det brann! Varmen slo inn. Fulgte kanaler og røropplegg, han kjente det tydelig! Innover og oppover. Snudde og kom i retur. Og samla seg i ett punkt. Ytterst.

Han slapp bøtta. Jamra så smått.

– Åi, åi. Løsna på beltet. Sakte. Holdt ut linningen med en molteglinsende tommel. Et forsiktig gløtt ned i underbuksa. Skal tru om – ?

Åjo. Det var som han Sandersen trudde, han hadde besøk i makkoen. Et voldsverk av en kvesme! Satt der og breia seg som ei svart-gul rose på –, ja, på han Sandersen sin stilk. Stor og lodden var den, rund som en banksjef over nakken. Beit seg fast så han krokna. Og der bøydes baksrotten opp! Han Sandersen så tydelig at han sikta inn brodden. Og var klar over at traff den her ladninga akkurat den blinken, – så blei det bare pusk med han Sandersen.

En kvesme må behandles med ro og aktosomhet. Brå bevegelser bør unngås. Skulle han slå? Først måtte dongeri og kronemakko ned. Dessuten: klafsa han til med storhanda si, ja så klistra han både kvesmen og et som under var, sundbit og halvt i ruiner allerede.

Og så får han Gunvald se faren! Halvt oppreist sto han der, med kul på ryggen og skjorta rundt magen. Sakte skauv han buksa nedover mens han sto der og sang!

– Åi, åi, åi, åi –

Ka det var med han pappa? Ranga han av seg? Og koffør sto han og glante sånn ned mellom beina? Der retta han seg opp! Han var jo spillernaken, med buksa på støvelskafet! Magen innindratt, med haka på brystet og blikket ned.

Ja, han Gunvald så! At faren løfta handa. Seint og forsiktig. Langfingeren mot tommelen.

– Åi, åi, åi – Sikta. Og der knipsa han seg på rettkaren?

- Du pappa, kviskra han Gunvald. -
Ka du hold på med?

Men faren svarte ikke. Han holdt på buksa i kneshøyde, og hoppa toføttes over moltetua og ut i bekken så vasspruten sto.

- Du pap - ! Der satt faren naken på en stein, plaska og vaska og børsta og nynna - åi,åi - og svarte slett ikke sin førstefødte! Da gråt han Gunvald. Var det rart?

Men trur du at han Sandersen ga seg med det! Det svei og det verka, og enten han var stukket eller bare tygd på, så var det nu blitt lite stas med heile stasen. Han var allerede krøpling, og Gud vet korsen det utvikla seg med honning og betennelse. han måtte ha hjelp!

Og slik fikk han Gunvald kontakt med opphavet igjen. Faren kom stiltronnes ut av vatnet, buksa så vidt oppe. Visste han kanskje av ho mamma?

- Tja-ha, snufsa han Gunvald. Det hasta! Kunne han være så snill å hjelpe han pappa? Tåreflommen stansa. Ka i all verden?

Ja, det hasta. Men først måtte jo han Gunvald få forklaring. Stukken av en kvesme? Der nede? Han pappa!

— Å, sa han Gunvald. - Det var jo det æ -

- Ser du ho mamma?

- Blei du stukken? Ordentlig? Var det smil gjennom tårer han Sandersen så?

Her trengtes voksen assistanse!

- Gerda? Det kom halvhøyt.

- Gerda! Han småsprang opp myrdraget. Med korte skritt. Kor ho var?

- Gerda-a!

Volumet var skrudd opp. Men trur du han fikk svar? Var ho så langt av gárde? Han blei å vansmekte!

- Mamma! ropte han Sandersen. -

Mamma-a-a! Det ljoma i Galthågen.

Og svar fikk han. Klart det! Slik lyd hørte ho fra Sandersen. Og snart satt

han på ei tue, mens ektefellen foretok besiktigelse og skadetakst.

Ho trudde ikke at skaden var uopprettelig.

- Ingenting å bry sæ om, sa ho.

- Bry sæ om? Det e livsfarlig! Et sånt ømtålig organ! Et kvesmest...

- Knott!

- Ka?

- Knott, sa æ. Den lage vel bare litt kløe? Gjør som du ikkje kjenner det.

Ja, så sa ho fra Sandersen. Ho sa forresten forskjellig anna óg. Om å lære i livets skole. Følte han seg ikke oppdratt til mannsfolk nu? Eller var det kanskje slik at han frykta det var lite mannsfolk igjen, og at alt var borte vekk og avsvidd? Og nu kom han til ho for at ho skulle rydde branntomta og redde stumpen!

- Eller kanskje æ skulle si stumpen, la ho til. - He, he -

- Du Gerda...

- E du forresten sikker på at det ikkje var ei mushumla! Ho regna vel med å finne honning på den der stengelen. Snakk om bomtur! Hold på mæ! Æ krepare! Se kor avblomstra den ser ut!

Jordmora ga seg over. Seig i dunge. Flirte og ynka seg. Peikte. Og til slutt måtte han Sandersen óg dra litt på munnvika. Det sto visst til liv.

Hjelp og pleie fikk han. Og flere ord. Ho holdt heile føredraget mens ho puska og stelte. Nu hadde han vel lært? For så slapp ho å nevne det her for noen. Var de enig?

Pasienten var en god tilhører. Ja, han var stum. Nesten. Bare av og til var det litt lyd i han. Jo, han var enig. Ho hadde nok litt rett.

- Litt? Det hørtes ikkje sånn ut på remjinga!

- Nei. Forsävidt. Jo, kvesme kan nok være farlig. Det er så rart med det. Gjennom lidelse og smerte har så mange

fått ny innsikt. Slik også med han Sandersen, glad og letta som han nu var. Sven var nesten borte, og ut fra sak-kunskapen var all apparatur inntakt og snart i god stand. Og det kunne han takke ho Gerda for. Ho var svær!

- Du e et prakteksemplar! sa han Sandersen.

Ho fru Storseth var ikkje heilt enig, der ho kom snikandes. Her hadde ho klatra og klora, ho hadde lytta og leita seg fram mot bærplassen hennes Sandersen. Og ka var det ho fikk se? Ka var det de holdt på med?

Du store tid!

Molteplukking var det nu slett ikke! Han Sandersen oppknept og nedknept, og jordmora på kne mens ho tydeligvis plukka på et anna bærslag. Var det prakteksemplar han snakka om? Etter rop og skrik! Midt i kirketida! Og med guttungen bortpå myra. Ho var sjokkert! Ho måtte bare gå!

Og dermed skulle man tru at tildragelsen snart blei kjent både i Vassvikbakken og i gate 1. Åneida! Skulle ho røpe den fine molteplassen!

Og seinere delte ho fru Storseth og han Sandersen moltebæra i Galthågen. Men aldri om de møttes. Det gjorde de forresten ikke ellers heller. For når ho fru Storseth oppdagde Sandersen sine fremfor seg, enten de kom stilt og tolig i lag på Frydenlundsbua, eller han var buldrandas på eiga hand i Torvhallen, så tok ho en omvei.

Han Gunvald? Tja. Han blei jo formant og forklart av mora allerede i fergesalongen på heimturen. Det her skulle glemmes! Og han glemte - .

Nu bor han i Tromsø. Fikk studielån og lærte å gå på restaurant. Og sitter ofte og flirer for seg sjøl over pilsen på Prelaten. Ka han tenker på? Kem så vet!

Bare vi kan få en VAKTMESTER!

Ungdomslaget søker etter vaktmester, han - hun eller intetkjønn.

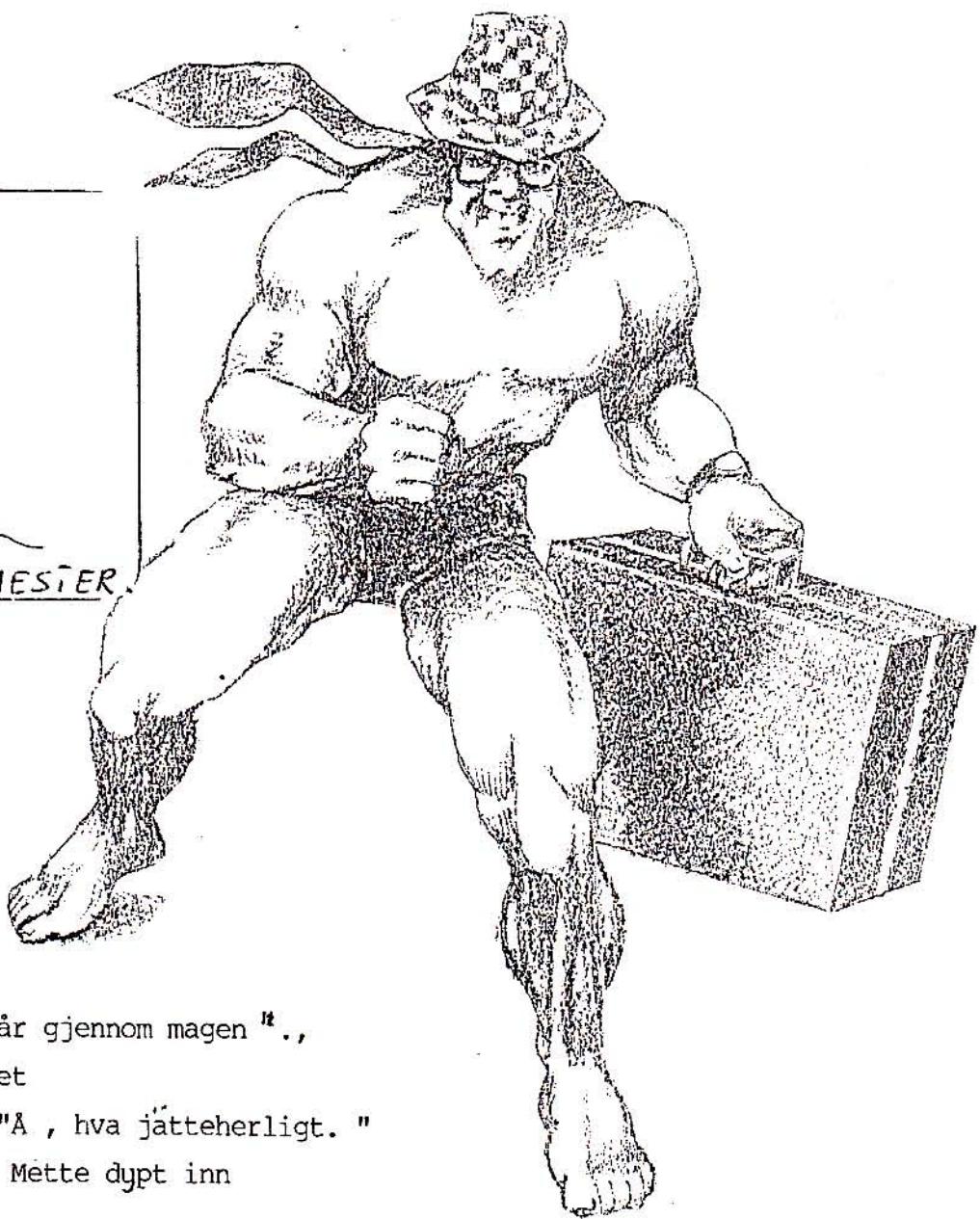
Det som kreves av kvalifikasjoner er at vedkommede ikke har mere enn 10 tommeltotter. Bør kunneskifte sikringer og lyspærer. Eliers skal vaktmesteren sjekke huset etter fester, er det noe som må repareses kan han/hun utføre det selv eller gi beskjed til huskomiteen. Det er ikke med i jobben å måke snø på trappa, men det er bra hvis vedkommede gjør d

Det blir bra betalt med svarte penger. Utseende trenger ikke være slik som på bildet nedenunder. Eventuelle forespørsler om jobben kan rettes til formann Lisbeth Klaussen tlf. 62810.

EKSEMPEL PÅ HUSLIG VAKTMESTER

ROMANTISK MØTE

"Veien tilmannens hjerte går gjennom magen".,
tenkte Mette , og tvangsforet
Bjørn Afzelius med vafler. "Å , hva jätteherligt. "
sa den berømte artist og så Mette dypt inn
i øynene.
Han mente selvfølgelig vaflene !

AGURK-NYTT.

Det meldes fra de indre strøk av bygden at seilbrettsesongen på det nærmeste er forbi. Dermed tar vi med en historie fra i sommer. Det var da mannen sto på verandaen og kikket på naboen som var ute med seilbrett for første gang. Vinden var sterk og sto ut fjorden. Brettet ble ført lenger og lenger ut, til tross for intens manøvrering av seileren. Den gode nabo ilte til unnsetnøng, rett ned i fjæra og ut med robåten. Med seige tak rodde han avgårde for å komme seileren til unnsetning. Etterhvert ble det så mye vann i båten at han måtte øse, men det hjalp ikke. Da oppdaget han at nula var ikke i båten. Dermed ble det å redde seg sjøl, han kom seg til land i en viss fart. Brettseileren hadde hømt i fjøra lenger inn, og berget dermed både seg sjøl og æren. (i motsetning til sin "redningsmann")

Lederen i U.L.Daggry, Lisbeth Klaussen, har fått ny formannsveske. Den er i brunt skinn med 2 spenner og er en antikvitet fra det kommunale overskuddslager. Det er håp om at formannsvervet heretter blir mere attraktivt. Vi vil bringe bilde av klenodiet i et senere nummer.

En mann fra Alteren fikk tak i noe billig beis til hagemøblene. De ble både hvite og fine. Utpå sommeren ble de så underlig matte i fargen. Det viste seg at beisen var vannbasert. Vi utnevner mannen til årtidenes optimist. Han hadde tro på en tørr sommer.

Badestranda på Alteren er fremdeles åpen for intersserte.

Katten til Lisbeth Klaussen har fått kattunger. Vi har ikke kunnet bringe på det rene hvem som er far til de små.

Skrøtt er søtt, sier et av redaksjonens medlemmer. Hun er blitt observert oppe i fjellene ved svenskegrensen, medbringende små glass med sprit (!).

Gulrotten og kålrabien begynner å bli passelig store, melder NRF (norsk røvaktjos forening)

Det er kommet oss for øre at det er opptil flere Alterenværinger som enda ikke har skaffet seg tomt eller hus uti øyan. De bør snarest gjøre noe med saken.

Sommeren er nå på det nærmeste over, sier fra Olsen til Heimhug. Vi takker for opplysningen, og ønsker lykke til med videre undersøkelser

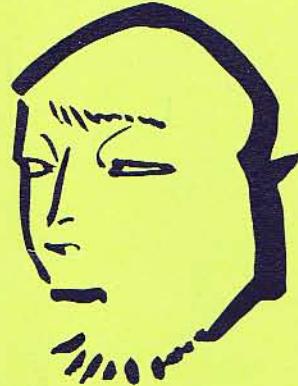
Redaktører:

Inger - Anne Sletten
Mette Røbergeng Vassvik
Ann Elise Altermark

Tegner:

Helge Braseth

Tikkanen:

Ungdommen er en så vanskelig og krevende tid at den burde inntrefte først i 40-års alderen.

MIDTSOMMERSVALS

Himmeln e svart, sjøen går kvit
stormkastan riv og slit.
fuglan knip nebbet igjen i protest
mot haggel og sny som kjem inn fra nordvest
før no e det midtsommerfest.

Sola har snudd, nå er sommern på hell
det skal vi feire i kveld.
Tenne på bålet og stelle til ball.
Ta votta på nævan, knyt skjerf rundt din hals
by opp til en midtsommervals

Men gje ikkje opp, bli ikkje sur
godveret ligg på lur.
Kanskje imorra er himmelen blå
høgtrykk ska komme og lavtrykk bestå
og da får vi midtsommer og !

Ragnar Olsen

